

Overweging zondag 3 december 2023

Jaar B, 1^e zondag van de Advent

Jesaja 63, 16b-17.19b; 64, 3b-8 / 1 Korintiërs 1, 3-9 / Marcus 13, 33-37

De eerste lezing uit Jesaja spreekt over de terugkeer uit de ballingschap. Het Joodse volk kon terugkeren naar hun eigen land, maar was losgeraakt van haar tradities. Ontworteld, beïnvloed door de omgeving waarin ze zoveel jaren in ballingschap hadden geleefd; met andere wetten en overtuigingen.

Hoe blijf je dan trouw in een vreemde omgeving? Hoe keer je terug naar je eigen huis, als je je ontheemd hebt gevoeld, hoe bouw je weer op als je weer af moet breken wat je net hebt opgebouwd?

Dat geldt niet alleen voor ballingen of vluchtelingen. Denk ook eens aan onze eigen ballingschap: hoe thuis zijn we in ons eigen hart? Keren we daar regelmatig naar terug, om stilte op te zoeken, rust, aandacht om ons toe te keren naar God, en te bidden? Want hoe vaak worden wij niet afgeleid en horen we Jezus niet aan de deur kloppen?

Onze afleiding zit tegenwoordig in tijdschriften, social media en nieuwsberichten, waarin we worden geroepen door goeroes en influencers die ons voorschrijven hoe we gelukkig moeten worden: slank, gezond, hoe we het beste presteren, gelukkig worden van spulletjes kopen, boeken schrijven of supersterren worden; door bedrijven die beweren dat we geluk kunnen kopen, door loterijen die ons gouden bergen beloven; door spelletjes en TV of streamingsdiensten die ons lusteloos de tijd door de vingers laten glippen.

In onze kwetsbaarheid en onzekerheid kunnen we ons gemakkelijk laten afleiden en verblinden door schitter en schone schijn, door valse profeten en valse beloften.

We raken vaak moedeloos door alle narigheid om ons heen, door negatief nieuws en meningen van Jan en Alleman. Dat kan ons verlammen.

Jezus zelf wijst ons erop dat het einde der tijden nabij is. Maar roept ons op om alert te blijven: ons *niet* laten verlammen, maar in beweging komen. Hij roept ons op om trouw te blijven en te volharden in ons geloof. En om zacht te blijven voor onze medemens. Juist te midden van onzekerheid, oorlog en klimaatverandering!

Waakzaam blijven betekent dat we moeten blijven bidden en hopen. Want ondanks alles – zelfs ondanks het lijden en sterven van Christus, waar Marcus naar verwijst – zal God ons *niet* ten onder laten gaan. Jezus stond weer op, zijn leven ging door!

We kunnen het lijden niet ontlopen. Oorlog, geweld en alles wat ons kwetsbaar maakt, is van alle tijden. Onrecht moeten we niet accepteren, ook al zal het nooit verdwijnen. We moeten tegen de stroom in. Kwaad met goed bestrijden. Blijven geloven in hoop en in liefde. Geloven in een hoop liefde! En die liefde kunnen we samen waarmaken.

De liefde van Christus, die van alle tijden is, komen we tegen in vriendschap en omzien naar elkaar, in mededogen en in elkaars ogen, in de schoonheid van de natuur. Alles om ons heen spreekt van Hem, als we er oog voor hebben. Daar moeten we waakzaam voor blijven! Waakzaam dus ook voor onrecht.

Advent is wachten, verwachten en verlangen: hopen dat God afdaalt op aarde en ons tegemoet komt. Maar ook *wij* moeten *Hem* tegemoet komen.

En we kunnen Hem tegemoet komen! Door een geschenk te zijn voor anderen, anderen te dienen, ruimhartig en gul te zijn met onze liefde, over ons hart te strijken, geduld te hebben en te geven en te vergeven. Zo maken wij samen de wereld leefbaar. En daar maken we God mee zichtbaar.

Daar is ook deze Adventsactie voor bedoeld. Het gaat in deze wereld niet alleen om onszelf, maar om onze medemens. En zeker om de medemens die het minder heeft dan wij en niet voor zichzelf kan opkomen, zoals kinderen, die als slaaf worden gehouden en geen naam hebben in de harde wereld van armoede en uitsluiting.

Jezus vertelt ons in zijn parabel over de Meester die op reis gaat en de zorg voor zijn huis aan ons overlaat. En dat de Meester, Jezus zelf dus, terug zal keren. We weten niet wanneer hij bij ons aan de deur klopt, maar we kunnen ons daar wel op voorbereiden! En daar iets voor doen: namelijk waakzaam zijn. Wij moeten blijven zorgen voor zijn huis, zodat mensen bij ons terecht kunnen. Gastvrij zijn – en dat niet alleen voor onze medemens, maar vooral voor Jezus.

Gastvrij ben je wanneer je je huis openstelt voor anderen, wanneer je de rommel opruimt en je maaltijd deelt. Je huis op orde houdt. Zo wil Jezus ook bij ons binnenkomen. In een open, opgeruimd huis, waar we Hem welkom heten; waar we blij zijn dat Hij komt, wanneer dan ook!

En dat huis – dat is ons hart. Zijn wij open-hartig, zijn wij hart-elijk, ontvangend, bereid om verhalen aan te horen, bereid om een gast aan tafel te ontvangen?

Hebben we *zijn* huis in orde - ons *innerlijke* huis? Hebben we aandacht voor Hem, diep in onszelf? Zijn we blijven bidden, ondanks alle afleiding en zorgen? Hebben we donkere kamers afgestoofd en ramen opengezet, de spinnenwebben van onze ziel weggeveegd en in opgepoetste spiegels gekeken?

Hebben we ons hart gelucht? Kunnen we onbelemmerd naar buiten kijken, dankbaar zijn voor wat we wèl hebben en onverwacht ontvangen? Kunnen we Gods liefde door ons heen laten schijnen?

Als Hij welkom is in ons midden, dan kunnen we anderen ook welkom heten.

Jezus' komst werd door God voorbereid bij Maria. Zoals hij ook ons geweven heeft in onze moeders schoot, zoals hij ons boetseerde, ons als een stekje liet groeien, in al onze kwetsbaarheid, in al onze kracht.

Jezus wil ook in ons geboren worden; Gods liefde wil *vormgegeven* worden in ons. *Wij* zijn de wereld waarin Hij wil leven. Een wereld waarin plaats is voor iedereen.

Als we gericht zijn op onze Heer, dan zijn we altijd klaar voor zijn terugkeer. Wij zijn het werk van Zijn handen! Door te bidden, laten we ons door Hem omvormen tot mensen naar zijn hart. Dát brengt ons blijvend geluk!

Advent is niet zomaar wachten op een lief baby'tje dat ons vertedert en zacht maakt. Advent is Jezus in ons laten boetsen, zoals wij geboetseerd zijn. Advent is Jezus, Christus' liefde, in ons laten groeien. Advent is Jezus verwachten. Dat moeten we niet alleen aan Maria overlaten!

Amen